

Cô Gái Bán Mì Lương Thiện

Tôi là một cô gái nhà nghèo ngoài 20 tuổi. Cha tôi mất từ khi tôi còn rất nhỏ. Vì để có tiền nuôi mẹ bị bệnh nặng và nuôi em trai đang học đại học, mỗi ngày tôi đều kéo chiếc xe ba gác ra đường lớn để bày quầy hàng ăn. Những ngày làm ăn tốt, tôi cũng kiếm được đủ số tiền cho cả gia đình sinh sống trong một tuần. Nhưng vào những ngày mưa gió hay những ngày có nhân viên trật tự đô thị đi tuần tra thì hàng của tôi đều bị ế rất nhiều.

Thế rồi, có một người con trai hơn tôi độ mấy tuổi thường xuyên tới quán của tôi ăn mì. Anh ta luôn là gọi bát mì thịt băm có giá rẻ nhất. Trong lúc ăn, cũng là ngẫu nhiên anh trò chuyện bằng quơ cùng với tôi đôi ba câu. Có điều anh ta thường hay hỏi tôi:

- Em làm ăn có khá không? Có kiếm đủ để sinh sống không?

Anh ta ăn mặc rất bình thường, đi bộ nên tôi đã mặc nhiên nghĩ trong đầu mình: “Đây chắc hẳn là một anh chàng rất nghèo, mà lại lười biếng, không muốn động tay vào việc nấu cơm nên mới hay ra quán vỉa hè của mình ăn!”

Mối quan hệ giữa tôi và anh ta cứ trôi qua bình thường như vậy trong một khoảng thời gian khá dài. Mãi cho đến một hôm, bất chợt anh ta hỏi tôi với một giọng ngập ngừng và bối rối:

- Em đã ...có bạn trai ...hay chưa?

Tôi trả lời rất thật:

- Em nghèo như thế này, trong nhà lại còn có mẹ già bị bệnh nặng, em trai đang đi học thì ai mà dám kết bạn?

Tôi vừa dứt lời thì anh ta thuận miệng nói:

- Anh dám...

Tôi sửng sốt và ngỡ ngàng một lát. Tôi không dám đồng ý làm bạn gái của anh ta nhưng kể từ sau hôm đó, cứ đúng 6 giờ là anh ta xuất hiện ở quán của tôi, giúp đỡ tôi mọi việc. Đến ngày 7/7/2013, mãi không thấy anh ta tới, trong lòng tôi có chút hoang mang và buồn buồn nghĩ ngợi: “*Anh ấy chắc đã quên lời nói hôm trước rồi!*” Không ngờ đến 8 giờ tối, anh lại xuất hiện trước mặt tôi cùng với một bó hoa tươi rất đẹp rồi nói lời tỏ tình. Cứ như thế hai chúng tôi mỗi ngày gặp mặt và ở bên nhau. Nhiều lần, anh ấy muốn dẫn tôi về nhà gặp cha mẹ nhưng tôi luôn thấy khó xử nên luôn nghĩ ra lý do để từ chối. Mãi đến tháng 4/2014, lúc ấy sức khỏe của mẹ tôi đã khá hơn rất nhiều, tôi mới đồng ý đến thăm gia đình anh ấy.

Vừa đến cổng nhà anh, tôi kinh ngạc vì không ngờ ngôi nhà anh ấy ở lại là một biệt thự rộng lớn với một khu vườn xanh mát... Ngay lúc ấy một ý nghĩ nảy sinh trong đầu tôi: “*Mình phải về ngay, mình đâu có xứng đáng lẽ bố mẹ anh ấy biết nhà mình nghèo thì sao...?*” Vô số ý tưởng cứ ần lợt xuất hiện trong đầu tôi, ý nghĩ này đan xen ý nghĩ kia khiến tôi rất thấy khó xử, không biết phải quyết định ra sao. Dường như anh ấy đoán được lòng tôi qua nét mặt lo lắng của tôi, nên anh cầm tay tôi và nói: “*Em cứ tin tưởng ở anh!*”

Điều khiến tôi không ngờ là ngay từ lúc tôi bước chân vào cửa gặp cha mẹ anh, họ rất nhiệt tình đón tiếp tôi, quan tâm đến tôi khiến tôi mất hết cảm giác mặc cảm tự ti ban đầu. Lúc này anh mới kể:

- Cách đây gần hai năm, cha anh bị bệnh lẫn do tuổi già, lúc tỉnh táo, lúc lại rất lú lẫn. Một lần, ông ra ngoài phố đi dạo rồi không nhớ đường về. Trời cũng đã chập tối, ông lại đói bụng nên đã vào quán của em rồi giành ngay một bát mì của một người khách đang ăn để trên bàn. Cha anh kể rằng, lúc ấy em đã không những không mắng đuổi ông đi mà còn bê một bát mì khác đưa cho ông ăn. Cho đến lúc em dọn quán, cha anh vẫn chưa chịu rời quán, em đã hỏi thăm và biết cha anh đi lạc không nhớ đường về nhà; em đã đưa ông đến đồn công an nhờ họ tìm nhà giúp.

Nghe xong những lời anh ấy kể, mọi chuyện của ngày hôm đó như hiện ra lại trước mắt tôi, một ông lão đáng thương, vừa đói vừa ngờ ngác... Tôi không ngờ, một việc làm rất bình thường này lại trở thành một bước ngoặt trong cuộc đời chúng tôi. Sau này, khi chúng tôi đã trở thành vợ chồng rồi, anh ấy mới tiết lộ thêm rằng:

- Ban đầu anh đến quán em chỉ vì muốn cho em một chút tiền và nói lời cảm ơn. Nhưng sau này lại thấy em nấu mì càng ngày càng ngon nên ...anh tới hoài.

Một năm sau, nhờ sự giúp đỡ của chồng, tôi đã có một nhà hàng nho nhỏ.

Sau tất cả những gì đã trải qua và có được tôi đã hiểu ra rằng:

- Cho dù khó khăn thế nào, hãy cố gắng sống, chắc chắn Thượng đế sẽ không bỏ rơi những người cố gắng. Đừng vì khó khăn trước mắt mà buông bỏ, thôi nghĩ đến tương lai. Chỉ cần cố gắng là ánh sáng mặt trời sẽ chiếu rọi tới mình.
- Tình yêu chân thật có thể gặp nhưng không thể cầu, hãy quý trọng người hiện tại ở bên bạn. Cho dù bạn đã từng bị cuộc sống làm tổn thương bao nhiêu đi nữa, chắc chắn sẽ có một người xuất hiện và xóa đi mọi đau đớn trong lòng bạn.
- Người phụ nữ nếu lương thiện nhất định sẽ có số mệnh tốt. Nếu như bạn đưa tay ra giúp đỡ người khác, thời khắc ấy bạn đã là quý nhân của họ. Rồi một ngày nào đó, sẽ có một người đưa tay ra giúp đỡ bạn và làm quý nhân của bạn. Hãy biết cho đi thì cuộc đời của bạn mới có những điều tốt đẹp.